

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.962 van 5 mei 2003
in de zaak A. 84.564/IX-1858.**

In zake : XXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. BUTENAERTS,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Leopold II-laan 180

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Pensioenen.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXXX op 4 juni 1999 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 30 maart 1999 van
de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij hem met ingang van
1 juli 1992 een voorlopig pensioen wordt verleend, berekend op een invaliditeit van
10%;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2001 die de neerlegging
ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUTENAERTS, die verschijnt voor verzoeker, en van eerste attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten van de Raad van State vraagt "dat de identiteit van de verzoekende partij niet zou worden vermeld bij de publicatie van het arrest van de Raad van State in onderhavige zaak";

Overwegende dat niets zich tegen de depersonalisatie bij de publicatie van het arrest verzet;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

2.1. XXXX (° 23 december 1929) vraagt op 9 juli 1992 een vergoedingspensioen aan wegens "verlies van het zicht op het linkeroog tijdens zijn actieve dienst als militair" in mei 1984.

De gerechtelijk-geneeskundige dienst (GGD) stelt op 9 maart 1995 wegens netvliesloslating links een invaliditeit van 30 pct. voor (55 pct - 25 pct wegens vroegere vreemde factoren).

2.2. Met een beslissing van 18 januari 1996 kent de commissie voor vergoedingspensioenen met ingang van 1 juli 1992 een definitief pensioen toe, berekend op een invaliditeit van 30 pct.

Deze beslissing stoelt op de volgende redengeving :

"Overwegende dat aanzoeker het huidig oogletsel toeschrijft aan de militaire dienstactiviteiten in Zaïre in 1984;

Overwegende dat de blindheid van het linkeroog een gevolg was van de netvliesloslating;

Overwegende dat de netvliesloslating spontaan gebeurde zodat er geen verband kan gelegd worden met de dienstactiviteiten in Zaïre;

Overwegende dat er voordien een bilaterale implantatie geschiedde van een kunstlens, hetgeen volledig extern is aan de dienst en dus niet aanrekenbaar kan gesteld worden.

Overwegende dat door redenen van dienst in Zaïre aanzoeker niet onmiddellijk op medische verzorging kon rekenen zodat het oogletsel als aanrekenbaar kan beschouwd worden.

Overwegende dat de expert een invaliditeit vaststelt van 55% maar overgaat tot een aftrek van 25% voor vroeger vreemde factoren, blijft 30% aanrekenbaar."

2.3. Op 25 maart 1996 stelt de minister die de vergoedingspensioenen onder zijn bevoegdheid heeft hoger beroep in tegen de beslissing van de commissie voor vergoedingspensioenen.

Na raadpleging van Prof. Dr. L. MISSOTTEN (KUL) komt de Medische Beroepskamer van de GGD in zijn protocol van 16 april 1997 tot volgend besluit :

" 1. Uit het stamboekuittreksel blijkt dat de heer XXXX effectief in Militaire dienst is geweest in Zaïre in het kader van de militaire technische coöperatie vanaf 20/10/1982 tot en met 31/12/1984.

2. De heer XXXX onderging reeds voor deze periode in Zaïre twee keer een oogoperatie aan het linkeroog
nl. in 1980 verwijdering van de natuurlijke ooglenzen wegens katarakt - zonder implantatie van een kunstlens
in 1982 lensimplantatie in het linkeroog
3. Bij de heer XXXX ontwikkelt zich in mei 1984 een netvlies-loslating van het linkeroog waarvoor hij niet onmiddellijk de enige oogarts nl. Dr. De Cock van Kinshasa raadpleegt.
Indien hij later toch beslist tot raadpleging kan hij pas na enkele dagen ontvangen worden en nogmaals pas enkele dagen later per vliegtuig gerepatriëerd worden naar België nl. op 1/6/1984 wordt hij opgenomen in het UZ Gent en werd geopereerd aan het linkeroog op 4/6/1984.
Hij bleef gehospitaliseerd tot 22/6/1984 en keerde enkele dagen later terug per vliegtuig naar Zaïre.
Na zijn aankomst ontstond een recidief ablatio retinae van het linkeroog. Weerom kon hij niet onmiddellijk gerepatriëerd worden en werd op 5/7/1984 terug gehospitaliseerd in het UZ Gent alwaar hij op 9/7/1984 opnieuw werd geopereerd.
Een tiental dagen later trad in het ziekenhuis nogmaals een recidief netvliesloslating van het linkeroog op met volledige blindheid van het linkeroog, vorming van een massieve proliferatieve vitreoretinopathie met neovasculair glaucoom waarvoor alcoholisatie van het linkeroog werd uitgevoerd.
4. Wat de causaliteit betreft:
- Het verblijf in Zaïre zelf alsook de inname van eventuele preventieve antimalariamiddelen heeft niet de minste invloed in het ontstaan van netvliesloslating.
 - Het vliegtuigtransport veroorzaakt niet de minste nadelige invloed zowel voor als na een operatie van netvliesloslating.
 - De tijdspanne van max. een paar weken tussen het ontstaan van het eerste symptoom (zwart vlekje dat groter werd) en de eerste repatriëring kan maar een geringe nadelige invloed gehad hebben op de netvliesloslating van het linkeroog door het niet onbeweeglijk houden van het hoofd. Maar er dient gezegd dat er steeds een zekere tijdspanne verloopt, ook in België tussen het eerste symptoom en het diagnosticeren van een netvliesloslating omdat het even duurt vooraleer de patiënt ongerust wordt en omdat de oogarts dikwijls ook niet onmiddellijk bereikbaar is.
 - De tijdspanne die verlopen is tussen het optreden van het recidief van de netvliesloslating van het linkeroog en de repatriëring begin juli 1984 is wel veel schadelijker dan bij een primaire loslating.
Immers de reden is dat het recidief meestal veroorzaakt wordt door schrompeling van een oppervlakkig laagje van het netvlies, en dat deze schrompeling progressief erger wordt in de loop van dagen.

5. Wat de aanrekenbaarheid betreft:

Op te merken valt dat :

in 1980 de natuurlijke lens van het linkeroog reeds was geëxtirpeerd zonder inplanting van een kunstlens waardoor een zekere verplaatsing naar voor van het vitreum mogelijk was.

in 1982: een tweede oogoperatie van het linkeroog gebeurde nl. implantatie van een kunstlens.

Er dient gezegd dat er naast de natuurlijke veroudering en deze twee vermelde oogoperaties -dus te beschouwen als vreemde factoren- er geen andere uitlokkende etiologische factoren door de militaire dienst te weerhouden zijn en dat die netvliesloslating zich evengoed in België zou kunnen voorgedaan hebben.

Hier in dit concreet geval verbleef de heer XXXX in 1984 in Zaïre en het onvermijdelijke beperkte tijdverlies voor de repatriëring vanuit Zaïre naar België wegens gebrek aan voldoende medische ophthalmologische infrastructuur in Kinshasa is een nadelige factor geweest; vooral wat de tweede repatriëring betreft na het optreden van het recidief netvliesloslating is dit tijdverlies nadelig geweest in het verder schrompelen van het losgekomen netvlies.

De Medische Beroepskamer zegt dat er daarom een zekere imputabiliteit mag aanvaard worden en wel ruim genomen een derde (1/3).

Aldus maakt de Medische Beroepskamer volgende raming met ingang van 1/7/1992:

Tegenwoordige schatting in zijn geheel: 30% volgens OBSI art. 724 (in vergelijking met art. 728)

Aftrek voor vreemde factoren (2/3) VVF-GVF: 20% art. 728

Aanrekenbaar in % (1/3) : 10%

N.B. De toestand van het rechteroog evolueert uiteraard volledig voor eigen rekening."

2.4. Op de zitting van 3 maart 1998 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen dient verzoeker conclusies in.

Het dossier wordt aan de medische beroepskamer teruggezonden om de zaak in functie van de inhoud van deze conclusies opnieuw te onderzoeken.

In haar protocol van 7 mei 1998 behoudt de medische beroepskamer haar conclusies van 16 april 1997.

2.5. Op 30 maart 1999 verklaart de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen het beroep van de minister ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond en verleent verzoeker met ingang van 1 juli 1999 een voorlopig pensioen, berekend op een invaliditeit van 10 pct.

Deze beslissing wordt in het bijzonder verslag als volgt verantwoord :

"Overwegende dat gelet op de bepalingen van artikel 10 van het besluit van de Regent van 15 juni 1949 het beroep van de minister ontvankelijk is;

Overwegende dat betrokkene een attest opstuurt van Dr. Cock te Kinshasa waaruit blijkt dat hij in 1984 in Zaïre vertoefde en onderzocht is geweest door die arts;

Overwegende dat er geen reden bestaat om af te wijken van het uitvoerig gemotiveerd verslag van de Gerechtelijk-geneeskundige dienst, dat deze dienst het gans probleem heeft voorgelegd aan een onafhankelijk geneesheer prof. dr. Misotten; dat deze geneesheer de pre-operatieve termijn relateert; dat er recidieve was van de netvliesloslating; dat artikel 745 van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de graad van invaliditeit te dezen irrelevant is;

Overwegende dat het letsel kan aangenomen worden voor 1/3 als aanrekenbaar aan de dienst wegens het gebrek aan voldoende medische ophtalmologische infrastructuur in Zaïre en het onvermijdelijk tijdverlies door de repatriëring."

Van deze beslissing wordt thans de vernietiging gevorderd.

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 45, § 4, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen doordat de commissie van beroep de invaliditeitsgraad van verzoeker terugbrengt van 55 tot 30%, terwijl de minister in zijn beroepsschrift geen bezwaar had ingebracht tegen het percentage van de globale invaliditeit en de commissie van beroep dienvolgens dat percentage niet kon herzien;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat artikel 11, § 3, van het besluit van de Regent van 15 juni 1949 tot bepaling van de rechtspleging voor de commissies voor vergoedingspensioenen bepaalt dat door het beroep, zelfs wanneer het gedeeltelijk is of voorbehoud insluit, de zaak in haar geheel bij de commissie van beroep aanhangig wordt gemaakt, wat betekent dat de commissie van beroep de zaak in haar geheel moet onderzoeken en de in eerste aanleg genomen beslissing op alle punten mag wijzigen;

3.3. Overwegende dat verzoeker daarop repliceert dat artikel 11, § 3, van het besluit van de Regent van 15 juni 1949 enkel bepaalt dat het gehele dossier aan de commissie van beroep moet overgemaakt worden, maar dat zulks niet betekent dat de commissie uitspraak zou mogen doen over bepaalde aspecten van de beslissing waartegen geen beroep is ingesteld;

3.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat het verlenen aan de commissie van beroep, van de bevoegdheid om uitspraak te doen over elementen die niet in het beroep waren betrokken, strijdt met het “algemeen rechtsbeginsel betreffende de autonomie van de procespartijen of het beschikkingsbeginsel” op grond waarvan het de partijen zijn die de grenzen van het geschil afbakenen en dat niet alleen in het burgerlijk recht gelding heeft maar dat in beginsel ook een administratieve rechter bindt; dat hij stelt dat, indien artikel 11, § 3, van het besluit van de Regent aldus geïnterpreteerd moet worden, het overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, wegens strijdigheid met dat algemeen rechtsbeginsel buiten toepassing gelaten moet worden;

3.5. Overwegende dat artikel 11, § 3, van het besluit van de Regent van 15 juni 1949 tot bepaling van de rechtspleging voor de commissies voor vergoedingspensioenen bepaalt: “Door het verhaal, zelfs wanneer het gedeeltelijk is of voorbehoud insluit, wordt het geval in zijn geheel bij de commissie van beroep aanhangig gemaakt”; dat die bepaling, dewelke geen onderscheid maakt naar gelang de partij die het beroep ingesteld heeft, de commissie van beroep ertoe verplicht de zaak altijd in haar geheel te onderzoeken; dat artikel 159 van de Grondwet de Raad van State niet toelaat om een reglementaire bepaling betreffende de procesvoering in een administratieve aangelegenheid -waarin het openbaar belang centraal staat- buiten toepassing te laten wegens strijdigheid met een beginsel uit het burgerlijk procesrecht; dat het middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 47 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen doordat de commissie die de bestreden beslissing genomen heeft bestond uit een magistraat, een hoger officier, een lager officier en een invalide van vreedstijd terwijl

de commissie van beroep samengesteld moet zijn uit een magistraat, een vertegenwoordiger van de Staat, lid van de Administratie der Pensioenen en een oorlogs-invalide of een hoger officier in actieve dienst;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat, rekening houdend met de overgangsbepaling voorzien in artikel 9 van de wet van 16 juni 1998 waarbij onder meer artikel 47 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen is gewijzigd, de commissie die het bestreden besluit heeft genomen, samengesteld was overeenkomstig artikel 47 zoals dat bestond vóór de wijziging ervan door artikel 2 van de wet van 16 juni 1998;

4.3. Overwegende dat verzoeker daarop repliceert dat de commissie van beroep het dossier nog niet ten gronde had besproken toen de nieuwe wettelijke regeling van toepassing werd;

4.4. Overwegende dat artikel 9, § 1, van de wet van 16 juni 1998 houdende wijziging van de procedure betreffende de oorlogspensioenen, die in werking getreden is op 1 september 1998, luidt als volgt :

"Voor de toepassing van de artikelen 2, (...) blijven de commissies voor vergoedingspensioen samengesteld zoals voorgeschreven bij de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van dit hoofdstuk, wanneer zij beslissen over pensioenaanvragen of aanvragen tot herziening die vóór bedoelde inwerkingtreding reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een eerste onderzoek door deze commissies."

Overwegende dat de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen het beroep van de minister, ingesteld op 25 maart 1996, voor de eerste maal onderzocht heeft op 3 maart 1998, toen verzoeker door de commissie van beroep gehoord is en er besloten is het dossier terug te zenden naar de GGD; dat zij derhalve, rekening houdend met de geciteerde overgangsbepaling, over de zaak van verzoeker een beslissing diende te nemen in de samenstelling volgens de dan bestaande regeling; dat verzoeker niet betwist dat de commissie van beroep in die samenstelling over zijn zaak uitspraak heeft gedaan; dat het middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van artikel 45, § 4, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen, doordat de commissie van beroep een uitspraak heeft gedaan over een beroep dat ingesteld was door auditeur Jean-Pierre DERCLAYE, terwijl zij enkel kennis kan nemen van een beroep ingesteld door de minister tot wiens bevoegdheid de vergoedingspensioenen behoren;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat verzoeker zich voor de Raad van State niet voor het eerst kan beroepen op een onregelmatigheid die hij voor de commissie van beroep had kunnen doen gelden, zodat het middel niet ontvankelijk is; dat zij, ten gronde, betoogt dat artikel 4, 8°, van het ministerieel besluit van 20 mei 1992 waarbij aan ambtenaren van de Administratie der Pensioenen delegatie van handtekening wordt verleend, de “inzake vergoedingspensioenen verantwoordelijke adviseur” aanwijst om het beroep voorzien bij artikel 45, § 4, te ondertekenen en dat J.P. DERCLAYE als auditeur de directie van de vergoedingspensioenen leidde toen hij beroep instelde tegen de beslissing van 18 januari 1996 van de commissie voor vergoedingspensioenen;

5.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de commissie van beroep de onbevoegdheid van de auditeur om het beroepsschrift te ondertekenen ambtshalve had moeten vaststellen, dat een administratief orgaan de grondwettelijke en wettelijk gevestigde bevoegdheidsverdeling schendt wanneer het “over de hem toegekende bevoegdheid beschikt” en dat het door de verwerende partij voorgebrachte reglement slechts een delegatie van handtekening instelt en dus geen delegatie voor het treffen van een beslissing om beroep in te stellen;

5.4.1. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie stelt dat de verwerende partij geen beslissing van de minister betreffende het instellen van het beroep overlegt en dat het ministerieel besluit van 20 mei 1992 geen delegatie verleent om te beslissen over het instellen van het beroep, maar enkel om een akte van beroep, waartoe de minister besloten heeft, te ondertekenen;

5.4.2. Overwegende dat de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen haar bevoegdheid te buiten gaat wanneer zij een beroep, dat onregelmatig ingediend is, toch ten gronde behandelt; dat de door verzoeker ingeroepen exceptie betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissie van beroep; dat dergelijke exceptie de openbare orde raakt zodat zij in elke stand van het geding opgeworpen kan worden; dat het middel wel degelijk ontvankelijk is;

5.4.3. Overwegende dat artikel 45, § 4, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen bepaalt :

“Tegen de beslissingen van voormelde commissie kan er hoger beroep ingesteld worden:

- door de belanghebbende (...)
- door de minister die de vergoedingspensioenen onder zijn bevoegdheid heeft (...).;”

Overwegende dat artikel 4 van het ministerieel besluit van 20 mei 1992 bepaalt :

"De directeur-generaal, de directeur-generaal taaladjunct, de inspecteurs-generaal, de eerste adviseur alsook de inzake vergoedingspensioenen verantwoordelijke adviseur, worden aangeduid om te ondertekenen:

(...)

8° de door de Minister die de vergoedingspensioenen in zijn bevoegdheid heeft, overeenkomstig artikel 45, § 4, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen ingediende akten van hoger beroep;

(...)."

5.4.4. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de door de minister verleende bevoegdheidstoewijzing om de akten van beroep, bedoeld in artikel 45, § 4, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen, te ondertekenen, niet insluit dat de gedelegeerde ambtenaar ook zelf kan beslissen om beroep in te stellen en dat de minister die bevoegdheid niet uit handen heeft gegeven;

Overwegende dat verzoeker niet betwist dat auditeur J.P. DERCLAYE met betrekking tot dossiers inzake vergoedingspensioenen kon optreden als verantwoordelijke ambtenaar in de zin van artikel 4 van het ministerieel besluit van 20 mei 1992; dat, gewis, die bepaling enkel een delegatie bevat “om te

ondertekenen”; dat evenwel, rekening houdend met de gevestigde administratieve praktijk dat de minister beslissingen treft op basis van een voorstel van zijn gespecialiseerde administratieve diensten, de in het besluit van 20 mei 1992 gemaakte verwijzing naar de ondertekening van het beroepsschrift aldus kan gelezen worden dat zij de bevoegdheid insluit om te beslissen over het instellen van beroep in de betreffende individuele dossiers; dat dergelijke delegatie, aangezien er geen beleidsverantwoordelijkheid mee wordt overgedragen maar kadert in het nastreven van de correcte toepassing van de vigerende wetgeving in een individueel geval, niet onregelmatig is; dat het middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van artikel 745 van de bijlage bij het besluit van 2 juli 1975 tot goedkeuring van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de graad van invaliditeit (hierna OBSI), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doordat de commissie van beroep geen rekening gehouden heeft met zijn bilaterale cataract terwijl artikel 745 van de bijlage bij het besluit van 2 juli 1975 stipuleert dat ingeval van bilaterale cataract 25% dient toegevoegd aan het invaliditeitspercentage en terwijl de administratieve overheid de verplichting heeft bij het treffen van beslissingen zorgvuldig tewerk te gaan en ze correct te motiveren;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de medische beroepskamer van de GGD in haar protocol van 7 mei 1998 uiteengezet heeft waarom geen rekening kon gehouden worden met het door verzoeker ingeroepen artikel 745, dat alleen de GGD bevoegd is om te bepalen welk artikel van de OBSI van toepassing is, dat aan de commissie van beroep niet verweten kan worden dat zij zich, geplaatst voor uiteenlopende medische standpunten, aansluit bij het door de wet ingesteld expertise-orgaan, dat de beslissing -wat de toepassing van een welbepaald artikel betreft- afdoende gemotiveerd is doordat de commissie zich aansluit bij het gemotiveerd advies van de GGD en dat de wet van 29 juli 1991 niet van toepassing is op beslissingen van administratieve rechtscolleges;

6.3. Overwegende dat verzoeker daarop repliceert dat artikel 745 precies voorziet in de hypothese waarbij een cataract geopereerd is en dat, indien uit artikel 45, § 3d en § 4 volgt dat de commissie van beroep zich ten aanzien van de schatting van de totale graad van de invaliditeit naar de besluiten van de GGD behoort te gedragen, zulks niet betekent dat de schatting niet voor betwisting vatbaar kan zijn;

6.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat het invaliditeitspercentage voor het verlies van één oog niet gelijk gesteld kan worden met het verlies van een enig nog functionerend oog, dat artikel 745 van de OBSI daarom bepaalt dat bij een bilaterale afakie 25% dient toegevoegd aan het invaliditeitspercentage, zonder dat een voordien bestaand cataract aan de militaire dienst te wijten moet zijn;

6.5. Overwegende dat artikel 745 van de OBSI luidt als volgt:

"Bilaterale afakie (geopereerde of geresorbeerde bilaterale cataract): 25% toevoegen aan het invaliditeitspercentage voorzien door de gezichtsscherptetabel; het zo bekomen globaal percentage mag echter 100% niet overschrijden."

Overwegende dat die bepaling slechts nuttig ingeroepen kan worden voor zover de letsels aan beide ogen in oorzakelijk verband staan met de militaire dienst; dat zulks hier niet het geval is, aangezien de problemen aan het rechteroog van verzoeker geen enkel verband vertonen met de militaire dienst; dat de commissie van beroep dan ook volkomen terecht heeft kunnen stellen dat "artikel 745 van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de graad van invaliditeit te dezen irrelevant is"; dat het middel niet gegrond is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van artikel 9, § 1, tweede lid, van de bijlage bij het besluit van 2 juli 1975 tot goedkeuring van de OBSI, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doordat de commissie van beroep de schatting van zijn invaliditeit met 20%

vermindert wegens vreemde factoren zonder dat de toerekening van vreemde factoren door wetenschappelijke gegevens wordt onderbouwd;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de medische beroepskamer van de GGD van oordeel was dat de netvliesloslating haar oorzaak niet vindt in de dienst, maar dat, wegens het tijdsverloop dat nodig was voor de repatriëring van verzoeker, aanvaard kan worden dat -ruim gemeten- een derde van de invaliditeit verband houdt met de dienst; dat naar haar oordeel de GGDB, in de mate dat zijn advies verwijst naar de operaties van 1982 en 1984 en naar het feit dat noch het verblijf in Zaïre, noch de inname van antimalariamiddelen, noch het vliegtuigtransport enige invloed hebben gehad op de netvliesloslating, terwijl er ook in België enige tijd zou verlopen zijn tussen de eerste symptomen en de netvliesloslating, afdoende heeft gemotiveerd waarom er maar een derde van de invaliditeit aanrekenbaar is;

7.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat zijn volledige blindheid te wijten is aan het feit dat hij in Zaïre geen onmiddellijke accurate verzorging kon krijgen en niet onmiddellijk gerepatriëerd kon worden en niet aan de netvliesloslating; dat hij ook stelt dat het bestreden besluit niet aanduidt in welke mate zijn linkeroog vóór de tweede netvliesloslating aangetast was door gezichtsverlies, zodat er niet wettig kan besloten worden tot een vermindering met twee derden wegens vreemde factor;

7.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog betoogt dat het bestuur erkend heeft dat het letsel aan zijn linkeroog verband houdt met zijn militaire dienst -wegens laattijdige repatriëring-, dat dergelijk letsel gewaardeerd wordt met een invaliditeit van 30%, dat dit percentage wel verminderd kan worden wegens externe factoren, maar dat het bestreden besluit die vreemde factoren niet aanwijst, ook niet waar zij verwijst naar het gegeven dat de netvliesloslating zich ook in België had kunnen voordoen;

7.5. Overwegende dat artikel 9, § 1, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen bepaalt dat invaliditeitspercentages moeten

worden verminderd met “de bedragen van de invaliditeit welke (...) te wijten is aan de gevolgen van vreemde factoren die dagtekenen van vóór of na de aangevoerde dienst (...) of daarmee gepaard gingen”; dat volgens de onderrichtingen, opgenomen in de OBSI, de deskundige niet uit het oog mag verliezen dat de vermindering voor vreemde factoren door wetenschappelijke argumenten gestaafd moet worden; dat het middel geacht kan worden de schending van die regels aan te voeren;

Overwegende dat de GGDB de globale invaliditeit van het linkeroog van verzoeker op grond van artikel 724 OBSI heeft bepaald op 30%, om vervolgens met toepassing van artikel 728 een vermindering van 2/3 wegens vreemde factor in rekening te brengen; dat voor die vermindering rekening gehouden is met het feit dat er tussen het letsel en de dienst geen ander verband gelegd kon worden dan het tijdverlies bij de repatriëring van verzoeker naar België; dat de medische beroepskamer van de GGD de vreemde factor wetenschappelijk verantwoord heeft door te verwijzen naar de operaties aan het linkeroog in 1980 en 1982 en door te wijzen op het feit dat de netvliesloslating zich evengoed in België voorgedaan zou kunnen hebben; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

Bij de publicatie van dit arrest wordt de identiteit van de verzoekende partij niet opgenomen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf mei 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.